

Arrest

nr. 118 904 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VANTIEGHEM en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 22 februari 1983. Wanneer u de leeftijd van negen à tien jaar had, merkte u voor het eerst op dat u zich aangetrokken voelde tot andere jongens, en begon u zich bewust te worden van uw homoseksuele geaardheid. Wanneer u vijftien jaar oud was, had u voor het eerst homoseksuele betrekkingen, dit met uw neef, tweelingbroer, en vriend (I.). In het jaar 2007 had u een ongeluk dat u overleefde, en u besloot zich te bekeren naar het christendom. In het jaar 2010 liet u zich als christen dopen in een gospelkerk. Op 1 oktober 2012 begon u een homoseksuele relatie met (A.K.), nadat u hem leerde kennen op een auditie voor modellenwerk. Jullie hielden jullie relatie geheim. Op 13 april 2013 waren u en uw partner samen in het huis van de tante van uw partner, bij wie hij woonde, en u ging even kaarsen gaan kopen. Wanneer u in de winkel was, hoorde u geweerschoten. U rende terug en zag dat uw partner

neergeschoten was, en vele mensen aan het schreeuwen waren. U bracht, samen met anderen, uw partner naar het ziekenhuis, maar daar weigerde men uw partner te behandelen, daar er geen politieverslag was. Uw partner stierf in het ziekenhuis. Even later kwamen er politieagenten naar het ziekenhuis, van wie één politieagent uw partner wist te identificeren. Deze politieagent was op de hoogte van het feit dat uw partner homoseksueel was, en hij liet zich ontvallen dat de partner van (A.K.) ook wel gevonden zou worden. U besloot daarop weg te gaan uit Lagos, en u belde uw vriend (I.). U ging daarop naar zijn huis te Ogun state, waar u onderdook. Op 24 mei 2013, wanneer u nog bij (I.) verbleef, kreeg u een dreigbericht op uw telefoon waarin te lezen viel dat u eigenlijk het doelwit was van de aanslag op uw partner. Op 29 mei kreeg u 's nachts een dreigtelefoon, en deed u uw telefoon uit. Wanneer u uw telefoon een tweetal weken later weer aanzette, kreeg u opnieuw dreigtelefoons. Op 28 juni werd u opnieuw per telefoon bedreigd. U werd ingelicht dat het de secretaris van Boko Haram was, en er werd u twaalf uur gegeven om zich als christen terug tot de islam te bekeren, en op te houden om homoseksueel te zijn. U keerde daarop terug naar Lagos, waar u naar uw ouderlijk huis ging. U vertelde uw familieleden dat u homoseksueel was en bekeerd tot het christendom, en u legde hen uw problemen uit. Uw vader, die imam is, was ontgoocheld in u, maar was evenwel bereid om u te helpen. Uw vader belde zijn advocaat op, met wie een afspraak gemaakt werd om naar de rechtbank te gaan. U ging samen met uw vader en zijn advocaat naar de rechtbank te Lagos, waar u een verklaring aflegde. Nadat u naar de rechtbank geweest was, dook u onder in een kerk. Uw broer bracht u in contact met een zekere (And.), een persoon met wie hij samenwerkte, die u kon helpen om Nigeria te verlaten. Op 11 september 2013 werd u in de kerk, waar u zich verschuilde, opgehaald door (Ant.), met wie u samen naar de grens met Benin, nabij Badagri, ging. U overnachtte op een voor u onbekende plek, en u stak op 12 september 2013 de grens met Benin over. U ging daarop naar Cotonou, samen met (Ant.), waar u 's avonds het vliegtuig nam. Na een tussenstop te Abidjan, kwam u op 13 september 2013 aan te België. U vroeg dezelfde dag asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reële risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

Wat betreft de door u opgeworpen religieuze bekering, waarbij u zich als moslim tot het christendom bekeerd zou hebben, dient vastgesteld dat deze bekering helemaal niet geloofwaardig wordt bevonden.

U verklaarde dat u in het jaar 2007 een ongeluk overleefde, u dan besloot om christen te worden, en u zich in het jaar 2010 liet dopen in een gospelkerk (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Gevraagd waarom u zich bekeerde, antwoordde u dat u een ongeluk had dat u overleefde, u dan enkel riep: "Jezus, help mij", en u daarom christen werd. **U verklaarde eveneens dat uw vader imam is, in het Agege-district te Lagos** (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Gevraagd of u de vijf belangrijkste pijlers van islam kunt noemen, antwoordde u evenwel **dat u, wat betreft de islam, het meeste vergat, het al lang geleden is en u uw geest ervoor sloot** (zie gehoorverslag CGVS, p.16). U geconfronteerd met uw verklaringen **dat u als moslim opgroeide en uw vader imam is, en u dan toch wel iets moet weten met betrekking tot de islam**, antwoordde u dat u als kind steeds in de kostschool was, en er niemand was die u de islam aanleerde. Gevraagd of uw vader, die imam is, u dan niets leerde, antwoordde u dat uw vader daar geen tijd voor had. **Gevraagd wanneer de islam ontstaan is, antwoordde u het niet meer te weten** (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). **Gevraagd wanneer de profeet Mohammed leefde, antwoordde u ontwijkend, en volkomen foutief, 'ja, Israel'** – hoewel de profeet Mohammed te Mekka woonde, alsook te Medina later in zijn leven (zie informatie in administratief dossier). **U opnieuw gevraagd wanneer Mohammed leefde, antwoordde u – wederom ontwijkend en volkomen foutief – dat hij 36 jaar leefde, dichtbij Jezus Christus** – hoewel Mohammed leefde van het jaar 570 tot 622, na Christus (zie informatie in administratief dossier). **Opnieuw gevraagd wanneer Mohammed leefde, antwoordde u uiteindelijk het niet te weten**, en herhaalde u dat u niet veel islam volgde. **Het dient reeds opgemerkt dat deze verklaringen twijfels scheppen met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen tot het jaar 2007 moslim te zijn geweest, en zich daarna tot het christendom te hebben bekeerd.** Gevraagd in welke richting gebeden moet worden in de islam, antwoordde u het oosten. **Gevraagd waarom er naar het oosten gebeden moet worden, antwoordde u dat moslims geloven dat daar god is.** Gevraagd of er zich dan iets in het oosten bevindt, waar naartoe gebeden moet worden, antwoordde u – **helemaal niet correct – dat het hart van god daar is.** **Dat u klaarblijkelijk niet lijkt te beseffen – hoewel u beweerde tot het jaar 2007 moslim te zijn geweest en uw vader imam is – dat moslims bidden in de richting van de 'Qibla' te Mekka, die de eenheid van alle moslims onder de wet van god zou symboliseren– en niet in de richting van het 'hart van god' – doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen ooit een moslim te zijn geweest, en zoon van een imam, gezien het absoluut niet**

geloofwaardig is dat u in dat geval een dergelijk fundamenteel element binnen de islamitische religie – bidden in de richting van Mekka –niet zou kennen. Gevraagd welke islamitische geloofsartikels u kent, antwoordde u **dat u de meeste vergat en het niet leerde.** Gevraagd wat het verschil is tussen soennieten en sjiieten, antwoordde u vaagweg en oppervlakkig, dat de ene geen broeken dragen die tot de grond komen, en de andere wel (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Gevraagd wat de feestdag Eid Al Fitr is, antwoordde u dat dat na het vasten is. Gevraagd wat dan wordt gevierd, antwoordde u, wederom incorrect, dat dan de opstanding van Mohammed gevierd wordt – hoewel, zo blijkt uit de beschikbare informatie (zie informatie in administratief dossier), Eid al-Fitr het feest is ter afsluiting van de vastenperiode ofte de ‘ramadan’, waarbij Allah gedankt wordt voor de hulp en kracht die werd geschonken voor de zelfcontrole in de vastenperiode. **Gevraagd wanneer ramadan is,** antwoordde u eerst vaagweg dat dat ‘Hid el Kibr’ is, en, nadat u de vraag nogmaals werd gesteld, **antwoordde u dat het er van afhangt, en het, enkele maanden na het vasten, ramadan is.** **Gevraagd wat het verschil is tussen de ramadan, en de vasten, antwoordde u vaagweg ‘feesten’.** **Gevraagd wat de ramadan is, antwoordde u dat dat ‘zoals nieuwjaar is, een nieuwe ziel’.** U, na de pauze tijdens het gehoor op het CGVS, **opnieuw gevraagd wat de ramadan eigenlijk is, antwoordde u vaagweg en verwarrend dat het een viering is van moslims, van de islam, en, zo voegde u eraan toe, in Nigeria wordt dat uitgelegd als ‘de viering van het leven, van jihad’** (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd wat ‘jihad’ betekent, antwoordde u dat dat in Mekka is. U opnieuw gevraagd wat jihad is, antwoordde u dat het de wil van god is. Gevraagd of u nog eens kunt uitleggen **wat u bedoelde met uw verklaring dat ramadan een viering is, antwoordde u dat u niet weet wat u moet zeggen.** Gevraagd of het dan een viering is van meerdere dagen of niet, antwoordde u dat het gevierd wordt dat je zaken aan andere mensen weggeeft, en voegde u eraan toe dat **wanneer je ramadan viert, er dan eten wordt gekookt waar niet veel van wordt gegeten omdat het weggegeven wordt, en het een dag van genade is.** Bovenstaande verklaringen doen volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering tot het jaar 2007 moslim te zijn geweest, en dat uw vader imam is. Immers, dat u – gegeven deze achtergrond – niet zou weten wat de ramadan is (de negende maand in de islamitische kalender, waarin gevast wordt en niet gegeten wordt na zonsopgang en voor zonsondergang, zie informatie in administratief dossier), ramadan omschrijft als een dag, enkele maanden na het vasten, waarop gevierd wordt, en waarbij het de bedoeling is om eten te maken en dit eten te delen, alsook uw onwetendheid betreffende het feit dat moslims in de richting van Mekka bidden, en uw onvermogen nog maar één islamitisch geloofsartikel te noemen, doet fundamenteel en volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde bekering, als moslim, naar het christendom. Er kan derhalve absoluut geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent uw religieuze bekering, en uw verklaring tot het jaar 2007 moslim te zijn geweest.

Wat betreft de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid, en de door u geopperde homoseksuele relatie, dient vastgesteld dat u deze absoluut niet aannemelijk heeft weten te maken, en deze niet geloofwaardig worden bevonden.

U verklaarde dat u, op negen- à tienjarige leeftijd, begon op te merken dat u zich tot andere jongens aangetrokken voelde, u dan nog niets kon doen met iemand, maar u wel merkte dat u geïrriteerd was door meisjes (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd waarom meisjes u irriteerden, antwoordde u weinig verhelderend dat u zich niet tot hen aangetrokken voelde, maar wel tot jongens. Gesteld dat dat wel zo kon zijn, maar gevraagd waarom u dan geïrriteerd werd door meisjes, antwoordde u vaagweg dat u als kleine jongen reeds vernam dat er bloed uit hun lijf komt. Gevraagd wat dat te maken heeft met uw aantrekking tot jongens, antwoordde u ontwijkend en herhalend dat u dat reeds op jonge leeftijd vernam, en u niet graag bloed had (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Gevraagd of u wat meer kunt vertellen hoe u zich, rond de leeftijd van 10 jaar, bewust werd van uw aantrekking tot jongens, en hoe u dat opmerkte, antwoordde u, uiterst beknopt, dat **u blij en vrij werd rond jongens.** Gevraagd of u wat concreter kunt zijn, en opnieuw gevraagd hoe u uw aantrekking opmerkte, antwoordde u **vaagweg en geenszins verhelderend,** dat jullie samen speelden en elkaars hand vasthielden, en u het zo voelde. U voegde eraan toe **dat u zich niet op uw gemak voelt als u in de buurt van meisjes bent.** Gevraagd waarom niet, antwoordde u het niet te weten, en u verklaarde voorts **dat dat is omdat u homo bent.** U opnieuw gevraagd hoe u uw seksuele aantrekking tot andere jongens opmerkte, wat u daar zelf van vond, en of u daarover wat meer kunt vertellen, antwoordde u, **kortweg en opnieuw weinig verhelderend,** dat u er veel aan dacht wanneer u sliep. Gevraagd wat u dan dacht, antwoordde u ‘over met iemand samen zijn’. Gevraagd wat u toen zelf over uw gevoelens dacht, antwoordde u **zich dat niet te herinneren.** Opnieuw gevraagd wat u zelf over uw aantrekking tot andere jongens dacht, wanneer u het van zichzelf ontdekte, antwoordde u dat u aan het uiterlijk en de lippen dacht. U de vraag nogmaals verduidelijkt, en gevraagd wat u zelf vond van uw eigen gevoelens van aantrekking tot andere jongens, wanneer u deze gevoelens begon te ervaren, antwoordde u **dat u beschaamd was en bedaard.** Gevraagd of u zelf begreep dat die gevoelens homoseksueel van aard

waren, antwoordde u vaagweg 'fifty-fifty'. Gevraagd wat u daarmee bedoelt, antwoordde u **dat u het als iets normaals zag**, en er niets verkeers inzag – **hetgeen maar weinig coherent is met uw verklaring net ervoor, namelijk dat u zich schaamde**. Nogmaals gevraagd wat u dan zelf dacht over uw gevoelens van aantrekking tot andere jongens, wanneer u zich van deze gevoelens gewaar werd, antwoordde u **dat u er veel over zou nadenken** (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Gevraagd wat u dan dacht over uw gevoelens van seksuele aantrekking tot andere jongens, antwoordde u **dat u er blij mee was, en het goed voelde**. Gevraagd waarom u er blij mee was, antwoordde u dat u het als normaal zag, en u gaf verder aan dat u op dat moment nog niet besepte dat die gevoelens betekenden dat u homo was. Gevraagd wanneer u dat dan besepte, antwoordde u de vraag opnieuw te stellen, **waarop uw advocaat u de vraag stelde wanneer u besepte dat, wat u voelde, afweek van wat de mensen in de maatschappij als normaal beschouwen**. U antwoordde hierop dat dat rond de leeftijd van 15 was. Gevraagd hoe u dat dan te weten kwam, antwoordde u **dat u dat [seksuele betrekkingen] deed met uw neef, en u er zich dan goed bij voelde, en blij was**. Gevraagd of u er zich dan ook al van bewust was dat homoseksualiteit een probleem kan vormen, in de context van de Nigeriaanse maatschappij, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat u dat wist. Gevraagd of u zich daar dan gewoon 'goed' bij voelde, en u blij was, dan wel of u ook andere gevoelens daaromtrent ervoer, antwoordde u dat het uw leven is en u er blij mee bent. U gevraagd waarom dat u blij maakte, en waarom u daar dan zo gelukkig mee was, gezien homoseksueel zijn in een land als Nigeria niet gemakkelijk lijkt, antwoordde u – nadat uw advocaat u verduidelikte dat u gevraagd werd waarom uw besef homo te zijn, u blij maakte, gezien het in Nigeria niet gemakkelijk is om een homo te zijn – dat u het beoefende met uw neef en een vriend, en u dan blij was.

Het dient reeds opgemerkt dat uw uiterst beknopte verklaringen omtrent de bewustwording van uw homoseksuele geaardheid, en het klaarblijkelijke onvermogen te vertellen over concrete gedachten, gevoelens, eventuele angsten of twijfels, reeds ernstige vragen oproept met betrekking tot de geloofwaardigheid van deze verklaringen. Uw verklaring verder, dat – wanneer u zich bewust was van het feit homoseksueel te zijn én dat homoseksualiteit afwijkt van de maatschappelijke norm in Nigeria (hetgeen het leven voor een homo in Nigeria allesbehalve gemakkelijk maakt, zoals ook uw advocaat opmerkte) – u blij was en zich er goed bij voelde, sterkt enkel deze twijfels met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw zogenaamde homoseksuele geaardheid; daar het allerm minst onredelijk is te verwachten dat een persoon die zich, in een homofobe maatschappij als de Nigeriaanse, bewust wordt van zijn ontlukende homoseksualiteit – die manifest afwijkend is van de directe leefomgeving, en normalerwijze aanleiding geeft tot enige introspectie en reflectie, gepaard met gemengde gevoelens en eventuele twijfels – deze bewustwording niet zonder meer ervaren zou hebben als iets dat hem blij en gelukkig maakte.

U gevraagd of uw gevoelens u ooit verontrustten, antwoordde u eerst dat u blij was dat u homo was, en vroeg u daarna om de u gestelde vraag te herhalen (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). U gevraagd of u geen schrik ervoer, homo-zijnde in Nigeria, antwoordde u, **plots uw vorige verklaringen bijstellend**, bevestigend. Gevraagd of u dat wat kunt concretiseren, antwoordde u enkel dat u dat niet kunt veranderen. Gevraagd wat er dan in u omging, en waaraan u dacht, gegeven uw besef homo te zijn en in een land als Nigeria te wonen – gezien uw verklaring dat u ook schrik had - antwoordde u **volledig ontwijkend en geenszins verhelderend** dat je in Nigeria het geheim moet houden dat je homo bent. Gevraagd of u wat concreter kunt zijn, en u opnieuw gevraagd wat u er dan over dacht toen u besepte homoseksueel te zijn, hoe u dat opnam en hoe u het zag, antwoordde u – **opnieuw geenszins enige concrete verheldering verschaffend, noch blij gevend van enige doorleefde ervaring, van eventuele gedachten, gevoelens, angsten of twijfels, overwegingen, verwachtingen, anticipaties op mogelijke perspectieven van uw naasten, vrienden of familieleden – dat u wist dat u homo was wanneer u het beoefende aan 15-jarige leeftijd, u aangetrokken was tot andere mannen, en dat, wanneer u dat ontdekte, u blij en zelfzeker was**. Gevraagd of uw gevoelens u nooit verontrustten, en of u dan nooit twijfels had, antwoordde u 'soms', en voegde u eraan toe dat u eens gehoord had over een homoseksuele pastoor die vermoord werd. Gevraagd waar u dan allemaal aan dacht bij de bewustwording van uw homoseksualiteit, wat er door u heen ging, en welke hoop of angsten u had, antwoordde u **dat u hoop had, omdat het u vertrouwen gaf dat er mensen zijn die vechten voor het recht van homoseksuelen in Nigeria**. Voorts verklaarde u **dat u dacht dat u ooit voor uw homoseksualiteit zou kunnen uitkomen, en u hoop kreeg door de mensen die vechten voor homoseksualiteit** (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). Gevraagd of u voorbeelden kunt geven van mensen die vechten voor de rechten van homoseksuelen, antwoordde u vaagweg dat er waren in de senaat, u zich de namen niet herinnert, maar u in april dit jaar in de krant 'Vanguard' iets las over homo's, dat ze het willen toelaten, maar de

vraag gesteld werd hoe dat kon uitgelegd worden aan de bevolking. U verklaarde verder dat er gedebatteerd werd over de strafmaat en de vraag of het weggedaan moet worden.

Het dient opgemerkt dat het hoogst opmerkelijk bevonden wordt dat – gegeven uw verklaring dat u dacht dat u ooit voor uw homoseksualiteit zou kunnen uitkomen in Nigeria omdat er mensen waren die de rechten van homoseksuelen verdedigden, en dezen u hoop en vertrouwen gaven, wanneer u zich van uw homoseksualiteit bewust werd en er tevens van bewust was dat homoseksualiteit afweek van de maatschappelijke norm in Nigeria – u geen enkele naam weet te geven van deze personen, en u voorts enkel vaagweg verwees naar een artikel dat u in het jaar 2013 gelezen zou hebben, over ‘een debat’ in de Nigeriaanse senaat waarvan u blijkt te menen dat ze homoseksualiteit wilden toelaten. Naar alle waarschijnlijkheid refereert u naar het debat over het ‘Same Sex Marriage (prohibition) Bill’ (zie informatie in administratief dossier), **een wetsvoorstel dat reeds in november 2011 goedgekeurd werd door de Nigeriaanse Senaat en in mei 2013 goedgekeurd werd in de Nigeriaanse kamer van volksvertegenwoordigers, een wet die alle vormen van homohuwelijk verbiedt, alle organisaties die opkomen voor de rechten van homoseksuelen criminaliseert, homobars illegaal maakt, elke (in)directe publieke vertoning van een liefdesrelatie tussen personen van hetzelfde geslacht strafbaar maakt, en de gevangenisstraf opdrijft naar veertien jaar** - een vaststelling die uw verklaring, namelijk dat ze debatteerden over het eventueel toelaten van homoseksuele relaties, hoogst opmerkelijk maakt.

Gevraagd of er organisaties zijn in Nigeria, die opkomen voor de rechten van homoseksuelen, antwoordde u er geen te kennen, en voegde u er – des te opmerkelijker, gezien de hierboven vermelde informatie betreffende het in november 2011 door de Nigeriaanse Senaat reeds goedgekeurde wetsvoorstel – aan toe dat ze in de senaat voor de rechten van homo's vechten (zie gehoorverslag CGVS, p. 33). Nogmaals gevraagd of u weet heeft van organisaties in Nigeria, die opkomen voor de rechten van homoseksuelen (die wel degelijk bestaan, zie informatie in administratief dossier), antwoordde u **het niet te weten** (zie gehoorverslag CGVS, p. 34).

Nogmaals pogend te peilen naar een teken van reflectie omtrent hetgeen u doormaakte, en naar doorleefde ervaringen, betreffende de bewustwording van uw ontluikende homoseksualiteit en uw gevoelens bij het besef dat de maatschappij waarin u leefde, homoseksualiteit absoluut niet aanvaardde, gevraagd welke gevoelens en gedachten u ervoer, en gevraagd of u twijfels had, antwoordde u dat u geen twijfels had, u homoseksualiteit begon te ‘beoefenen’, u daar dan aan dacht en het meer wou doen. Gevraagd wanneer u er begon over na te denken, dat homoseksualiteit niet aanvaard wordt in Nigeria, en afweek van de maatschappelijke norm, antwoordde u rond de leeftijd van 19 (zie gehoorverslag CGVS, p. 23) – **dit in tegenstelling tot uw eerdere, hierboven reeds vermelde verklaring, namelijk dat dat rond uw 15e was** (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Gevraagd of u daar dan mee geworsteld heeft wanneer u uw homoseksualiteit ontdekte, antwoordde u **dat het een klein beetje moeilijk was** (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). **Ter verduidelijking gevraagd of het moeilijk was voor u om te aanvaarden dat u homoseksueel bent, antwoordde u – nadat u verduidelijkt werd dat u, indien u verschillende gevoelens ervoer op verschillende leeftijden, u er over kunt praten – zonder meer, dat het niet moeilijk was voor u om te aanvaarden dat u homo bent.** Gevraagd of u nadacht over de eventuele verwachtingen vanwege derden, die mogelijks van u verwachtten dat u op een dag zou trouwen en kinderen krijgen, antwoordde u **dat dat u niet kon schelen.** Gevraagd hoe u dat dan zag, die mogelijke verwachting van anderen, antwoordde u **dat dat uw zorg niet was** (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). U gevraagd of u er dan niet aan dacht dat uw ouders, broers en zussen, of andere familieleden, misschien wel verwachtten dat dat op een dag zou gebeuren, antwoordde u **ontkennend** (zie gehoorverslag CGVS, p. 25).

Gevraagd hoe u uw toekomst zag in Nigeria, antwoordde u dat u plande te trouwen met uw partner. U gesteld dat zoiets toch niet mogelijk is in Nigeria, antwoordde u dat jullie elders zouden gaan. U gevraagd of u dan plande om Nigeria te verlaten, antwoordde u dan weer ontkennend. Gevraagd hoe u dan met een man zou kunnen trouwen, antwoordde u vaagweg dat jullie erover praatten om te trouwen, maar jullie niet van plan waren Nigeria te verlaten.

Voorts dient uw verklaring nog opgemerkt, namelijk **dat uw vader geen tijd had voor u wanneer u jong was, en u geen homo geweest zou zijn indien hij wel tijd gehad had** (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd of u denkt dat u geen homo was geweest indien uw vader tijd had gehad voor u, antwoordde u dat hij in dat geval voor u had kunnen zorgen thuis, en voegde u er verder aan toe dat men als werkende mens in Nigeria niet vaak thuis is, en u daarom naar een kostschool ging. U opnieuw gevraagd waarom u meent dat u geen homo zou zijn, indien uw vader meer tijd gehad had voor u, antwoordde u **dat, indien uw vader en moeder meer thuis geweest waren, ze het misschien geweten zouden hebben welke dingen jullie beoefenden met elkaar [waarmee u doelt op de door u geopperde homoseksuele betrekkingen met uw neef, vriend (l.) en uw tweelingbroer].** Gevraagd wat er dan anders gelopen zou zijn, antwoordde u dat, indien ze meer thuis geweest waren, u misschien niet dieper op die zaken zou zijn ingegaan. Gevraagd of u dan

geen homo zou zijn, antwoordde u dat u waarschijnlijk geen homo zou zijn dan, en voegde u er nog aan toe dat u zich tot mannen aangetrokken voelt.

U verklaarde eveneens dat u, nadat u terug naar Lagos keerde in mei 2013, u aan uw ouders vertelde dat u homo bent (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Gevraagd waarom u dat zei, antwoordde u dat u dat toen moest zeggen omdat uw leven in gevaar was (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). U gevraagd waarom u dat deed, gezien dergelijke bekentenis uw problemen enkel kon vergroten, gegeven uw verklaring dat uw vader imam is, antwoordde u dat uw ouders ontgoocheld waren. U verklaarde eveneens dat u samen met uw vader en zijn advocaat naar de rechtbank ging te Lagos, waar u alles vertelde (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Gevraagd of u op de rechtbank ook zei dat u homoseksueel bent, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd waarom u dat zei, gezien u zo in nog grotere problemen kon terechtkomen, antwoordde u dat de advocaat u zei dat te doen (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). U gevraagd of u dan geen schrik had gearresteerd te worden, gezien uw bekentenis dat u homoseksueel was, antwoordde u dat u bang was maar u niet wist wat anders te doen. U herinnerd aan uw verklaringen dat u Lagos eerst ontvluchtte uit de schrik die u als homo had voor de politie, en gevraagd waarom u dan zelf naar het gerecht toestapte, antwoordde u – de geenszins aannemelijke gang van zaken waarmee u werd geconfronteerd volledig negerend – dat u er samen met de advocaat en uw vader ging. U de vraag nogmaals gesteld, antwoordde u vaagweg en allerm minst overtuigend, dat de advocaat u zei dat de rechtbank geen info doorgeeft. Gevraagd of u weet wat de Nigeriaanse wet stipuleert met betrekking tot homoseksualiteit, antwoordde u te denken dat het twaalf jaar opsluiting is.

Het dient vastgesteld dat bovenstaande verklaringen verder, en volledig, afbreuk doen aan de reeds ernstig aangetaste geloofwaardigheid van de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid. Immers, uw verklaringen dat het voor u nooit moeilijk was te aanvaarden dat u homo bent, u geen twijfels ervoer bij de bewustwording van uw ontluikende homoseksualiteit, uw tegenstrijdige verklaringen wat betreft de leeftijd waarop u er zich van bewust was dat u homo was én in een land leefde waar homoseksualiteit afwijkt van de maatschappelijke norm, uw wisselende verklaringen betreffende de vraag of u dan nooit gevoelens van schrik ervoer, uw onvermogen om uw vage en algemene verklaringen hieromtrent enigszins te concretiseren, en uw bizarre verklaringen dat u steeds veel hoop putte uit Nigeriaanse senatoren die zouden opkomen voor de rechten van homoseksuelen, en uit de personen die vchten voor de rechten van homoseksuelen in Nigeria – waarvan u geen enkele bij naam weet te noemen – getuigen allerm minst van doorleefde ervaringen, als homoseksueel opgroeiend, leven en werkend in een homofobe maatschappij als de Nigeriaanse. Dat u voorts, homo-zijnde, opgegroeid, werkend en levend te midden een homofobe maatschappij als de Nigeriaanse, waar op homoseksualiteit een maatschappelijk en religieus taboe heerst, alsook een wettelijk verbod en jarenlange gevangenisstraf, vrijwillig naar het gerecht zou stappen om er hen te melden dat u homoseksueel bent en een homoseksuele relatie had, bevestigt verder het niet doorleefde karakter van uw verklaringen homoseksueel te zijn – immers, het is allerm minst aannemelijk dat een homoseksueel in Nigeria – al dan niet reeds andere problemen kennende – uit eigen beweging naar het Nigeriaans gerecht zou toestappen om er te verklaren dat hij homoseksueel is en een homoseksuele relatie had. Uw bevreemdende opmerkingen – dat u zich niet op u gemak voelt bij meisjes, u geïrriteerd bent door vrouwen omdat vrouwen maandstonden hebben, dit alles omdat u homo bent, alsook uw verklaring dat u waarschijnlijk geen homo zou zijn geweest indien uw vader meer tijd voor u zou hebben gehad, daar u het in dit geval niet zou zijn beginnen ‘beoefenen’ – geven voorts blijk van een danig simpel begrip van homoseksualiteit – als personen die zich niet op hun gemak zouden voelen bij vrouwen, en homo geworden zijn na homoseksuele betrekkingen te hebben en er zich in te verdiepen – dat deze enkel de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid, bevestigen.

Het dient besloten dat bovenstaande verklaringen elke geloofwaardigheid missen, geenszins getuigen van doorleefde ervaringen, absoluut niet weten te overtuigen, en volledig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde homoseksuele geaardheid. Immers, van iemand die zich reeds rond zijn tiende gewaar werd van homoseksuele gevoelens, rond zijn vijftiende (dan wel negentiende) zich er ten volle van bewust was homo te zijn in een land waar homoseksualiteit manifest afwijkend is van de maatschappelijke norm, en reeds een homoseksuele relatie had, kan op zijn minst verwacht worden dat deze ietwat uitgebreider weet te vertellen over hoe deze de ontluikende homoseksualiteit ervoer. Het enige wat u hierover weet te verklaren is dat u zich aangetrokken voelde, u dat eerst normaal vond, en u later, wanneer u besepte dat homoseksualiteit afweek van de maatschappelijke norm, zich daar goed bij voelde en blij was. Op de vele vragen, peilend naar de bewustwording van de ontluikende homoseksualiteit, dit in een homofobe maatschappij als de Nigeriaanse, en naar de manier waarop u uw gevoelens van aantrekking tot andere mannen

ontdekte, hoe u deze ontluikende homoseksualiteit ervoer en beleefde, en wat er allemaal in u omging, gaf u steeds dezelfde, dan wel ontwijkende en incoherente antwoorden. Ondanks de vele en verscheidene vragen die u gesteld werden, in een poging om te peilen naar de emoties waardoor u heen ging bij het besef homoseksueel te zijn, bij het besef dat u anders was dan de meeste andere jongens van uw leeftijd, dat uw homoseksualiteit maatschappelijk en wettelijk niet getolereerd wordt in Nigeria, en om te peilen naar de gedachten, gevoelens, eventuele angsten of twijfels, overwegingen, verwachtingen, anticipaties op mogelijke perspectieven van uw naasten, vrienden en familieleden, komt u telkens niet verder dan vage, niet doorleefde, algemene en, op sommige punten, volslagen incoherente verklaringen, die allerminst getuigen van doorleefde ervaringen, en geenszins weten te overtuigen. Uw onvermogen om blijk te geven van enige reflectie omtrent de situatie waarin u zich bevond – homo-zijnde in Nigeria – of te getuigen van wat u dacht en wat door u heen ging (concrete negatieve dan wel positieve gevoelens), en uw uiterst beknopte uitleg dat het goed was en u blij was, is een danig simpele en allerminst doorleefde weergave van de complexe realiteit waarmee een homoseksueel, opgroeiend en levend in een homofobe maatschappij als de Nigeriaanse, geconfronteerd wordt bij de bewustwording van de eigen seksuele geaardheid, en de manifest vijandige perceptie ervan door de burgerlijke maatschappij. Hoewel soms geopperd wordt dat een verschillende culturele achtergrond, aanleiding kan geven tot een verschillende ervaring van de bewustwording en beleving van de homoseksualiteit, dient vastgesteld dat u überhaupt geen enkele blijk geeft van het nadenken over, het omgaan met, en het ervaren van nog maar een enkele zinnige (concrete) gedachte, overweging, of gevoel bij het feit dat u homoseksueel bent – cultureel bepaald of niet – dit alles te midden van een maatschappij die manifest vijandig staat ten aanzien van homoseksualiteit. **De door u afgelegde verklaringen wat betreft uw homoseksuele geaardheid geven dan ook geen enkele blijk van (werkelijke en doorleefde) ervaringen, evenmin van een andere (cultureel bepaalde) manier van beleving van de eigen geaardheid, maar duiden enkel op een volledig en manifest gebrek aan enige doorleefde ervaringen.**

Voorts dient opgemerkt dat – afgezien van het feit dat de hierboven reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen homoseksueel te zijn, bij voorbaat reeds volkomen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw, door u geopperde, homoseksuele relatie met (A.K.) – uw verklaringen betreffende deze relatie, danig vaag, niet aannemelijk en niet doorleefd bevonden worden, dat aan deze relatie geenszins geloof gehecht kan worden.

Gevraagd wat jullie zoal samen deden, en of u gewoon vrijuit wat kunt vertellen over jullie leven samen, als koppel, gaf u aan te willen dat u enkel specifieke vragen gesteld worden (zie gehoorverslag CGVS, p. 31). U er door de protection officer die u hoorde op gewezen dat deze zelf niet aanwezig was wanneer u deze relatie had, u opnieuw gevraagd of u gewoon vrijuit kunt vertellen over uw leven samen met uw vriend, en u gesteld dat u daarover toch wat moet kunnen vertellen, antwoordde u vaagweg en beknopt dat jullie veel tijd samen hadden, u naar hem ging of hij naar u, en jullie ook soms samen zouden gaan zwemmen, fastfood eten en naar 'heavens' gaan. Wat betreft de bar 'heavens' verklaarde u, eerder tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd of deze bar als gay-bar bekend staat, dat u het niet weet en u dat niet vroeg aan uw partner (zie gehoorverslag CGVS, p. 26) – hetgeen uw verklaring dat u er samen naar toe ging met uw partner, hoogst opmerkelijk maakt, daar u in dat geval er toch wel van op de hoogte zou moeten zijn of deze bar al dan niet als homo-bar gekend staat. **Gevraagd of u een anekdote weet te vertellen, iets dat u zich herinnert van uw relatie met uw partner, een goeie, dan wel slechte herinnering, antwoordde u (enkel) dat hij soms uw neus aanraakte wanneer u boos was** (zie gehoorverslag CGVS, p. 31). U opnieuw gevraagd of u een anekdote weet te vertellen, iets dat u zich herinnert van jullie tijd samen, iets concreets, een goede, dan wel slechte herinnering, van iets dat jullie samen deden of samen meemaakten, tijdens jullie samenzijn als koppel, antwoordde u vaagweg, geenszins verhelderend, en ontwijkend dat jullie van elkaar hielden en seks hadden met elkaar (zie gehoorverslag CGVS, p. 32). U nogmaals gevraagd of u een concrete anekdote kunt vertellen, iets dat jullie samen deden of meemaakten, gelijk wat, antwoordde u 'nee, niets', en stelde u plots de vraag niet te begrijpen. U nogmaals uitleggend dat u gevraagd wordt naar een anekdote, gelijk wat, een activiteit die jullie samen deden misschien, iets concreets, antwoordde u – geenszins een antwoord gevend op de u gestelde vraag, dat jullie samen zouden uitgaan, naar films kijken, gaan zwemmen en naar vrienden gaan. **In een zoveelste poging om te peilen naar een herinnering van iets concreets dat u deed of meemaakte met uw vriend, gevraagd wat uw beste herinnering is aan uw relatie, antwoordde u dan weer opmerkelijk genoeg, dat hij soms hielp om uw auto te wassen.** Gevraagd of u eens kunt vertellen over een concrete gebeurtenis, iets dat echt gebeurde op een bepaalde plek en een bepaald moment, en gevraagd of u gewoon iets kunt vertellen dat u samen meemaakte of samen deed, antwoordde u dat er zoveel gebeurde, dacht u een poos na, en verklaarde u uiteindelijk vaagweg dat jullie erover praatten, hoe jullie samen konden zijn. Gevraagd wat u daar dan over zei, antwoordde u 'of het mogelijk zou zijn om in de toekomst te

trouwen, hoe we samen konden zijn'. **Gevraagd of u concreet kunt zijn, en gevraagd wat u daar dan over zei, en wat uw partner daar dan over zei, antwoordde u ontwijkend, vaagweg, en uw onvermogen om nog maar één concrete gebeurtenis of herinnering aan te halen van uw tijd samen met uw partner, bevestigend, dat hij blij was dat jullie samen waren maar jullie ook keken naar wat de overheid doet. U ten slotte nog gevraagd of u nu eens concreet kunt zeggen wat jullie dan zoal bespraken, en wat jullie over deze onderwerpen zeiden, antwoordde u vaagweg en ontwijkend, dat jullie erover spraken en jullie volwassenen zijn. Het frappante onvermogen uwentwege om nog maar één concrete anekdote te vertellen betreffende uw tijd samen met uw partner, en jullie leven als koppel, alsook uw frappante onvermogen om te vertellen over de gesprekken die u met hem voerde, doen fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden homoseksuele relatie met (A.K.), en bevestigen voorts de hierboven reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid. U verklaarde verder dat uw partner openlijk homo was, hij als een vrouw handelde, en u veronderstelt dat iedereen het wel wist dat hij homo was (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Gevraagd of ze dan ook van u dachten dat u homo was, antwoordde u het niet te weten, maar te denken van wel. Gevraagd of de tante van uw partner (bij wie hij woonde) van uw partner wist dat hij homo was, antwoordde u hem dat nooit gevraagd te hebben, maar dat het wel kan omdat uw partner 'meisjesachtig' was (zie gehoorverslag CGVS, p. 29). Gevraagd waarom u hem dat niet vroeg, en of u dan niet wou weten wie van uw partner wist dat hij homo is, antwoordde u dat waarschijnlijk iedereen geloofde dat dat de manier is waarop hij zich gedroeg. Gevraagd of u dan niet wou weten wie van uw partner wist dat hij homo was, antwoordde u dat niet gevraagd te hebben. U opnieuw gevraagd of u dat dan niet wilde weten, gezien u een relatie had met hem, en mensen het misschien ook van u te weten zouden komen, antwoordde u dat niet gevraagd te hebben. **Dat u, homo-zijnde en een homoseksuele relatie hebbend in een land als Nigeria, zich de moeite niet zou getroosten om aan uw partner te vragen of er personen zijn die van hem weten dat hij homoseksueel is, en wie die personen zijn – dit terwijl u zelf vermoedde dat mensen het wel wisten – doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze, door u voorgehouden, homoseksuele relatie, daar het allerminst onredelijk is te verwachten dat u van dergelijke zaken op de hoogte zou willen zijn.****

Wat betreft de opmerkingen vanwege uw advocaat, dienen volgende vaststellingen gemaakt.

Uw advocaat verklaarde dat u tijdens het gehoor op het CGVS niet geconfronteerd werd met incoherenties en tegenstrijdigheden, en dat er in onderhavige beslissing dan ook niet verwezen mag worden naar eventuele incoherenties en tegenstrijdigheden (zie gehoorverslag CGVS, p. 36). Uw advocaat lijkt, naar alle waarschijnlijkheid, met deze stellingname te verwijzen naar artikel 17§2 van de 'Officieuze coördinatie van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en rechtspleging voor het CGVS' (toegevoegd aan het administratief dossier). Het dient evenwel opgemerkt dat, zo blijkt ook uit hoofdstuk 3, afdeling 1, onderafdeling 3 ('het gehoor') van het Koninklijk besluit van 18 augustus 2010 (toegevoegd aan het administratief dossier), dat artikel 17§2 van het KB van 11 juli 2003 – waarin wordt bepaald dat, indien de ambtenaar tijdens het gehoor op het CGVS, vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, de asielzoeker hierop dient te worden gewezen in de loop van het gehoor, en zijn reactie daarop genoteerd – de Commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Immers, artikel 17§2 legt de ambtenaar in principe de verplichting op om de asielzoeker te confronteren met eventuele tegenstrijdigheden die zich tijdens het gehoor zouden voordoen en niet met die welke later zouden kunnen opduiken. Het feit dat men de asielaanvrager met bepaalde tegenstrijdigheden moet confronteren betekent niet dat die laatste voor een nieuw gehoor moet worden opgeroepen. Dit artikel heeft ook niet tot gevolg dat een eventuele beslissing niet langer gebaseerd kan zijn op elementen of tegenstrijdigheden waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd. Het Commissariaat-generaal is een administratieve instantie, geen juridische, en is om die reden niet verplicht de betrokken persoon te confronteren met de elementen waarop een eventuele beslissing gebaseerd is.

Voorts verklaarde uw advocaat dat er toepassing moet worden gemaakt van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, betreffende de toekenning van het voordeel van de twijfel. Het dient evenwel opgemerkt dat er geen toepassing gemaakt kan worden van dit artikel, daar de door u op het CGVS afgelegde verklaringen niet aannemelijk werden bevonden, en uw relaas niet geloofwaardig werd bevonden.

Uw advocaat vroeg de protection officer die u hoorde, om een bijkomende vraag te stellen, namelijk: "U vertelde dat u, wanneer u basketbal speelde, u soms andere basketbalspelers vragen zou stellen met betrekking tot homoseksualiteit, om voorzichtig te testen wat zij ervan dachten. U zei dan dat ze zouden zeggen dat homoseksualiteit zonde is, dat het slecht is enzo. Hoe voelde u zich dan, wanneer die gasten die dingen zeiden, wat speelde er in uw hoofd?" (zie gehoorverslag CGVS, p. 36-37). U antwoordde dat u zich daarbij niet goed voelde, en een haat ontwikkelde (zie gehoorverslag CGVS, p.

37). Uw advocaat stelde u daarop de vraag waarom u aan de protection officer die u hoorde, vertelde dat u geen probleem had om te aanvaarden dat u homoseksueel bent, waarop u zichzelf afvroeg of u dat had gezegd, en u aan uw advocaat vroeg wat u juist zei. Uw advocaat vroeg u daarop waarom u aan de protection officer die u hoorde, vertelde dat het niet moeilijk was te aanvaarden dat u homoseksueel bent, en u verklaarde dat u bedoelde te zeggen dat u er geen probleem mee had wanneer u jong was, en u pas vanaf negentienjarige leeftijd erover begon na te denken, en het als een dreiging zag. Het dient evenwel opgemerkt dat u tijdens het gehoor op het CGVS, door uw advocaat expliciet gevraagd wanneer u beseftte dat uw gevoelens afweken van wat de mensen in de maatschappij als normaal beschouwen, verklaarde dat dit op 15-jarige leeftijd was (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Gevraagd hoe u dat dan te weten kwam, antwoordde u dat u het met uw neef deed, u zich er goed bij voelde en u blij was. Gevraagd of u dan al op de hoogte was dat homoseksualiteit een probleem kan vormen in Nigeria, antwoordde u "ja, dat wist ik". Gevraagd hoe u zich daar dan bij voelde, antwoordde u dat u er blij mee bent, en het uw leven is. U nogmaals gevraagd waarom dat u blij maakte, en u door uw advocaat verduidelijkt dat u gevraagd wordt waarom u blij was met het besef homo te zijn, daar het in Nigeria niet gemakkelijk is om homo te zijn, antwoordde u dat u het beoefende met uw neef, en u daarna blij was. Ter verduidelijking gevraagd of het moeilijk was voor u om te aanvaarden dat u homoseksueel bent, antwoordde u – nadat u verduidelijkt werd dat u, indien u verschillende gevoelens ervoer op verschillende leeftijden, u er over kunt praten – zonder meer, dat het niet moeilijk was voor u om te aanvaarden dat u homo bent (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Dat u, op het einde van het gehoor op het CGVS, wanneer u door uw advocaat gevraagd werd waarom u dit zei en u niet zei dat u er problemen mee had, plots een andere verklaring aflegde, weet echter niet te overtuigen.

Uw advocaat vroeg eveneens de beslissing aangaande uw asielaanvraag uit te stellen, tot u een document vanwege de rechtbank te Lagos zou ontvangen, alwaar u een verklaring aflegde voordat u Nigeria verliet (zie gehoorverslag CGVS, p. 37). U verklaarde immers naar de rechtbank te zijn geweest, er uw verhaal verklaard te hebben, en te wachten op een attestatie vanwege deze rechtbank, die zou opgezonden zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Gevraagd of u er enig idee van heeft wanneer dit document zou komen, antwoordde u ontkennend en verklaarde u het niet te weten, en uw advocaat opperde dat er mogelijks problemen waren bij de douane (zie gehoorverslag CGVS, p. 37). Het dient evenwel vastgesteld dat – gezien u zelf verklaarde geen idee te hebben wanneer dit document zou komen – de beslissing aangaande uw asielaanvraag niet voor onbepaalde duur uitgesteld kan worden omdat er mogelijks een document onderweg zou zijn naar u. Daarenboven dient vastgesteld dat – afgaande op uw eigen verklaringen met betrekking tot dit document – dit document enkel zou attesteren wat u zou hebben verklaard op de rechtbank te Lagos; hetgeen überhaupt geen bewijswaarde heeft met betrekking tot de door u geopperde homoseksuele geaardheid –en relatie, noch tot de door u geopperde religieuze bekering. Bovendien kan nog worden opgemerkt dat uit informatie (toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat in Nigeria corruptie wijd vertakt is. Omwille daarvan is het ook relatief gemakkelijk om (officiële) documenten te 'kopen'. Bijgevolg, zeker gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen, zou aan dergelijk document geen bewijswaarde kunnen worden toegekend voor de door u ingeroepen problemen.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, kan er geen geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid en homoseksuele relatie met (A.K.), noch aan de door u geopperde religieuze bekering. Er kan derhalve evenmin enig geloof gehecht worden aan de door u geopperde vervolgingsfeiten, en u heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, in casu Nigeria, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De door u neergelegde documenten weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Uw door u neergelegd geboortecertificaat, heeft geen relevantie in het kader van de door u geopperde vervolgingsfeiten. Voorts bevat de geboorteakte die u voorlegt geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. Het door u neergelegde rijbewijs bezit evenmin relevantie in het kader van de door u geopperde vervolgingsfeiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 17, § 2 en 3 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: KB van 11 juli 2003) "*in samenlezing met*" artikel 4, § 1 van richtlijn 2004/83/EG *juncto* artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker verzet zich tegen de in rechte niet correcte motivering. Artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 stelt expliciet dat de asielzoeker moet worden geconfronteerd met incoherenties of tegenstrijdigheden. Verzoeker is pas bij ontvangst van de bestreden beslissing geconfronteerd met het feit dat de commissaris-generaal zijn opmerkingen bevreemdend vond en dat er tegenstrijdigheden zouden zijn. Verzoeker meent dat hij op deze manier voor voldongen feiten is gezet. Hij wordt geconfronteerd met elementen waarop hij geen antwoord kan geven. Volgens verzoeker houdt het geen steek dat het CGVS geen juridische instantie is. Verzoeker stelt dat uit het interview niet blijkt dat de interviewer tegenstrijdigheden of merkwaardigheden heeft vastgesteld. Volgens verzoeker is op deze manier geen rekening gehouden met artikel 4, § 1 van de richtlijn 2004/83/EG en heeft het CGVS de asielaanvraag niet in samenwerking met verzoeker beoordeeld. Verzoeker meent dat dit flagrant in strijd is met artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 en er kleeft aldus een juridisch gebrek aan de beslissing; de motieven waarop het CGVS zich steunt zijn volgens verzoeker niet dienstig en kunnen niet in rechte ter verantwoording worden ingeroepen ter bevestiging van de beslissing. Verzoeker stelt nog dat zijn advocaat hierover ook een opmerking heeft gemaakt aan het einde van het gehoor.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 27, a) en b) van het KB van 11 juli 2003 *juncto* artikel 8, § 2, b) van de Procedurerichtlijn 2005/82/EG, artikel 48/3, § 5 en 48/5, § 1 en 2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), artikel 4, § 1 van de Kwalificatierichtlijn 2004/83/EG, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat zijn advocaat na het interview de *protection officer* had gevraagd om de beslissing nog wat uit te stellen en zo verzoeker toe te laten nog bijkomende stukken over te maken. Verzoeker had tegen zijn raadsman gezegd dat zijn broer nog bijkomende stukken zou laten overkomen. Verzoeker merkt op dat de stukken pas laat zijn aangekomen op het kantooradres van zijn raadsman omdat deze waren tegengehouden door de douane. Er werd een kopie van het stuk opgestuurd per aangetekende zending. Verzoeker maakt voor de volledigheid het origineel van het stuk over bij zijn verzoekschrift. Verzoeker is ook verbaasd dat er in de bestreden beslissing geen spoor terug te vinden is van dit stuk. Verzoekers raadsman heeft het dossier opgevraagd, samen met de stukken die door hem werden overgemaakt aan het CGVS, maar dit stuk bevond zich niet in het administratief dossier. Volgens verzoeker is dit stuk belangrijk aangezien de *protection officer* in de beslissing stelt dat het niet aannemelijk is dat een homoseksueel in Nigeria naar het Nigeriaanse gerecht zou stappen om er te verklaren dat hij homoseksueel is. Het stuk betreft een affidavit van verzoeker over de gebeurtenis van 13 april 2013. Het document is afgestempeld, ondertekend en er is voor betaald. Verzoeker meent dat hieruit met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid blijkt dat het verhaal van verzoeker over de gebeurtenissen op 13 april 2013 juist is. Volgens verzoeker heeft de bestreden beslissing geen rekening met dit stuk gehouden, aangezien er in de beslissing niet naar wordt verwezen. Nochtans is dit stuk van belang, aangezien de *protection officer* alles hoogst opmerkelijk of niet aannemelijk vindt. Het originele stuk is volgens verzoeker een écht stuk en het kan niet dat dit gewoon wordt afgedaan als een vals stuk.

Volgens verzoeker rijzen er twee vragen. Door het feit dat verzoeker heeft geopenbaard aan de autoriteiten dat hij homoseksueel is, kan hij vrezen aan vervolging te worden blootgesteld door zijn eigen autoriteiten. Zelfs indien het CGVS zou twifelen aan de homoseksualiteit van verzoeker, speelt dit geen rol, aangezien artikel 48/3, §5 van de vreemdelingenwet stelt dat het voldoende is dat de actor van vervolging verzoeker als homoseksueel ziet. Verzoeker heeft in zijn verklaring duidelijk gesteld dat hij homoseksueel is. Verzoeker zal aldus worden aanzien als homoseksueel. Het doet niet ter zake of verzoeker wel of niet homoseksueel is. Verzoeker is verbolgen over het feit dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van *Wikipedia*-informatie. *Wikipedia* kan een eerste indruk geven maar een zorgvuldige overheid zal zich niet door dergelijke informatie laten leiden. Volgens verzoeker wordt dergelijke informatie uitgesloten door artikel 27, a) van het KB van 11 juli 2003. Volgens verzoeker is immers duidelijk dat de informatie van *Wikipedia* geen nauwkeurige informatie is. Verzoeker kan dan ook geen genoegen nemen met de algemene informatie van *Wikipedia*. Verzoeker meent dan ook dat de beslissing genomen is in strijd met artikel 27 van het KB van 11 juli 2003. Verzoeker is van mening dat

het CGVS zich niet op deugdelijke motieven steunt. Volgens verzoeker blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier niet of de wet op de datum van de verklaring van verzoeker al in werking was. Eveneens is het van belang hoe de wet in de praktijk wordt toegepast. Verzoeker stelt nog dat door het feit dat hij een verklaring heeft afgelegd voor de rechtbank, het meer dan waarschijnlijk is dat deze verklaring ter ore is gekomen van een religieuze extremistische organisatie. Verzoeker loopt aldus ook gevaar op vervolging door niet-staatsactoren. Verzoeker heeft verklaard dat hij dreigtelefoons ontvangen heeft van Boko Haram.

2.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van de motiveringsplicht *juncto* artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen *juncto* artikel 62 van de vreemdelingenwet, van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in het bijzonder de zorgvuldigheidsnorm*”, van de rechten van verdediging en “*Te weinig onderzoeksdaten door het CGVS*”.

Volgens verzoeker heeft het CGVS niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag gelegd om na te gaan of hij homoseksueel is. Verzoeker stelt dat uiterlijke kenmerken of objectieve methodes om zijn seksuele oriëntatie te verifiëren, ontbreken. De inschatting van de geloofwaardigheid van de seksuele geaardheid van verzoeker gebeurde op basis van een aantal veronderstellingen over wat het inhoudt homoseksueel te zijn. Volgens verzoeker beschikt het CGVS niet over objectieve methodes om de geclaimde identiteit van verzoeker te valideren. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de *protection officer* dit heeft proberen te doen, maar hij is er niet in geslaagd. Verzoeker is van mening dat het CGVS in deze in de buurt komt van discriminatoire behandeling. Volgens verzoeker wordt van hem verwacht dat hij voldoet aan de heteronormaliteit als homoseksuele man. De bestreden beslissing puilt uit van ‘hoogst opmerkelijk, onwaarschijnlijk, vreemd’,... omdat de interviewer antwoorden verwacht vanuit een westerse visie en vanuit een zekere heteronormaliteit. Verzoeker is van mening dat hij op een discriminerende wijze is ondervraagd. De commissaris-generaal heeft zijn vraagstelling en antwoorden gebaseerd op aannames. Verzoeker is van mening dat het CGVS er niet in is geslaagd om uit te maken of verzoeker homoseksueel is of niet. Verzoeker heeft zich wel degelijk geuit als homoseksueel bij de autoriteiten. Verzoeker stelt nog dat de ondervrager tijdens het interview pretendeerde te weten wat er in het hoofd van derden (*in casu* verzoeker) omgaat bij het maken van keuzes. De aannames waarop de beslissing van het CGVS zou zijn gestoeld, worden in de beslissing niet kenbaar gemaakt. Bijgevolg kan de beslissing een toetsing met de rechtsprincipes niet doorstaan, aldus verzoeker.

Verzoeker besluit dat hij ongetwijfeld een vrees heeft, gezien hij zich geout heeft bij de autoriteiten. Het is hierdoor bovendien waarschijnlijk dat hij problemen krijgt met extremistische moslims die in zijn land actief zijn. Verzoeker kan bovendien niet rekenen op bescherming van de staat, gezien de anti-homowet die in mei 2013 werd goedgekeurd. Verzoeker kan bovendien worden vervolgd door niet-staatsactoren.

2.1.4. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende stukken toe: de brief van zijn raadsman aan het CGVS van 15 november 2013, opgestuurd op 18 november 2013 met kopies (stuk 3), de originele beëdigde verklaring van verzoeker met betaalbewijs (stuk 4) en de omslag waarin de originelen zijn toegekomen (stuk 5).

2.2.1. Gelet op hun onderlinge samenhang worden de ingeroepen middelen hieronder samen behandeld.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

2.2.3. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Voorts bestaat er

geen rechtsregel die bepaalt dat de commissaris-generaal verzoeker op voorhand had moeten confronteren met alle vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

2.2.4. Er dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.5. Inzake de opgeworpen schending van artikel 8.2 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2478/001, 15).

2.2.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.8. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Vooreerst dient opgemerkt dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt aangaande zijn reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.3.2. Waar verzoeker aanvoert dat hij tijdens zijn gehoor niet werd geconfronteerd met de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en zich dienaangaande beroept op een schending van artikel 17, § 2 en 3 van het KB van 11 juli 2003, dient opgemerkt dat het feit dat verzoeker niet met de tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het gehoor zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 voorziet bovendien slechts in de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld. Verweerder verwijst in zijn nota met opmerkingen tevens terecht naar het verslag aan de Koning bij het KB van 18 augustus 2010 tot wijziging van het KB van 11 juli 2003, waarin wordt gesteld: *“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* Dat verzoekers raadsman hieromtrent een opmerking maakte aan het einde van het gehoor, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Waar verzoeker stelt dat zijn raadsman na het gehoor nog een stuk bezorgde aan het CGVS (verzoekschrift, stuk 3), dat dit stuk zich niet in het administratief dossier bevindt en dat er geen rekening mee werd gehouden in de bestreden beslissing, dient erop gewezen dat – zoals *sub* 2.2.2. gesteld – de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Aangezien verzoeker het betreffende stuk bij onderhavig verzoekschrift heeft gevoegd (stuk 4), betreft de Raad dit stuk in zijn beoordeling.

Waar verzoeker zich verbaast over het feit dat verweerder zich baseerde op een *Wikipedia*-artikel, blijkt uit het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’) dat verweerder zich op een hele reeks bronnen heeft gesteund ter onderbouwing van de bestreden beslissing. Daarenboven merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoeker geen stukken bijbrengt waaruit blijkt dat de informatie in dit *Wikipedia*-artikel foutief of achterhaald zou zijn, zodat er geen reden is om aan te nemen dat dit artikel niet kan dienen ter ondersteuning van de bestreden beslissing. Hetzelfde geldt voor verzoekers kritiek op de informatie in het administratief dossier met betrekking tot de *“Same Sex Prohibition Act”*: verzoeker meent dat er geen officiële informatie werd voorzien, doch toont niet aan dat de informatie die wel werd voorzien, foutief of achterhaald zou zijn.

2.3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de uitgebreide vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande zijn beweerde bekering van de islam naar het christendom: *“Bovenstaande verklaringen doen volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering tot het jaar 2007 moslim te zijn geweest, en dat uw vader imam is. Immers, dat u – gegeven deze achtergrond – niet zou weten wat de ramadan is (de negende maand in de islamitische kalender, waarin gevast wordt en niet gegeten wordt na zonsopgang en voor zonsondergang, zie informatie in administratief dossier), ramadan omschrijft als een dag, enkele maanden na het vasten, waarop gevierd wordt, en waarbij het de bedoeling is om eten te maken en dit eten te delen, alsook uw onwetendheid betreffende het feit dat moslims in de richting van Mekka bidden, en uw onvermogen nog maar één islamitisch geloofsartikel te noemen, doet fundamenteel en volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde bekering, als moslim, naar het christendom. Er kan derhalve absoluut geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent uw religieuze bekering, en uw verklaring tot het jaar 2007 moslim te zijn geweest.”* Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.3.4. Wat betreft verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid dient vooreerst opgemerkt dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de asielzoeker toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat de *protection officer* vele open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerde homoseksualiteit in de context van de homofobe Nigeriaanse samenleving. Hierbij dient nogmaals opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan

worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Verzoeker voert in onderhavig verzoekschrift aan dat verweerder vaak de woorden “opmerkelijk, vreemd, onwaarschijnlijk, ...” gebruikt en dus zijn vraagstelling en antwoorden gebaseerd heeft op aannames die door verzoeker niet op voorhand gekend waren en die tevens vanuit een westers vizier en een zekere “heteronormaliteit” ontstaan. Verzoeker voelt zich dan ook gediscrimineerd. Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen echter terecht op dat verzoeker geen enkel concreet argument aanhaalt waaruit zou blijken dat de vraagstelling te westers, te “heteronormaal” of discriminerend zou zijn. Integendeel, uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat de *protection officer* verzoeker uitgebreid de kans heeft geboden om vrijelijk en openlijk te vertellen over zijn ervaringen, gevoelens, gedachten, emoties en kennis aangaande zijn voorgehouden homoseksualiteit. Verweerder argumenteert op uitgebreide wijze dat verzoeker echter niet verder kwam dan het verschaffen van korte, vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen: *“Het dient reeds opgemerkt dat uw uiterst beknopte verklaringen omtrent de bewustwording van uw homoseksuele geaardheid, en het klaarblijkelijke onvermogen te vertellen over concrete gedachten, gevoelens, eventuele angsten of twijfels, reeds ernstige vragen oproept met betrekking tot de geloofwaardigheid van deze verklaringen. Uw verklaring verder, dat – wanneer u zich bewust was van het feit homoseksueel te zijn én dat homoseksualiteit afwijkt van de maatschappelijke norm in Nigeria (hetgeen het leven voor een homo in Nigeria allesbehalve gemakkelijk maakt, zoals ook uw advocaat opmerkte) – u blij was en zich er goed bij voelde, sterkt enkel deze twijfels met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw zogenaamde homoseksuele geaardheid; daar het allerm minst onredelijk is te verwachten dat een persoon die zich, in een homofobe maatschappij als de Nigeriaanse, bewust wordt van zijn ontlukende homoseksualiteit – die manifest afwijkend is van de directe leefomgeving, en normalerwijze aanleiding geeft tot enige introspectie en reflectie, gepaard met gemengde gevoelens en eventuele twijfels – deze bewustwording niet zonder meer ervaren zou hebben als iets dat hem blij en gelukkig maakte.”* en *“Het dient vastgesteld dat bovenstaande verklaringen verder, en volledig, afbreuk doen aan de reeds ernstig aangetaste geloofwaardigheid van de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid. Immers, uw verklaringen dat het voor u nooit moeilijk was te aanvaarden dat u homo bent, u geen twijfels ervoer bij de bewustwording van uw ontlukende homoseksualiteit, uw tegenstrijdige verklaringen wat betreft de leeftijd waarop u er zich van bewust was dat u homo was én in een land leefde waar homoseksualiteit afwijkt van de maatschappelijke norm, uw wisselende verklaringen betreffende de vraag of u dan nooit gevoelens van schrik ervoer, uw onvermogen om uw vage en algemene verklaringen hieromtrent enigszins te concretiseren, en uw bizarre verklaringen dat u steeds veel hoop putte uit Nigeriaanse senatoren die zouden opkomen voor de rechten van homoseksuelen, en uit de personen die vochten voor de rechten van homoseksuelen in Nigeria – waarvan u geen enkele bij naam weet te noemen – getuigen allerm minst van doorleefde ervaringen, als homoseksueel opgroeiend, leven en werkend in een homofobe maatschappij als de Nigeriaanse. Dat u voorts, homo zijnde, opgegroeid, werkend en levend te midden een homofobe maatschappij als de Nigeriaanse, waar op homoseksualiteit een maatschappelijk en religieus taboe heerst, alsook een wettelijk verbod en jarenlange gevangenisstraf, vrijwillig naar het gerecht zou stappen om er hen te melden dat u homoseksueel bent en een homoseksuele relatie had, bevestigt verder het niet doorleefde karakter van uw verklaringen homoseksueel te zijn – immers, het is allerm minst aannemelijk dat een homoseksueel in Nigeria – al dan niet reeds andere problemen kennende – uit eigen beweging naar het Nigeriaans gerecht zou toestappen om er te verklaren dat hij homoseksueel is en een homoseksuele relatie had. Uw bevreemdende opmerkingen – dat u zich niet op u gemak voelt bij meisjes, u geïrriteerd bent door vrouwen omdat vrouwen maandstonden hebben, dit alles omdat u homo bent, alsook uw verklaring dat u waarschijnlijk geen homo zou zijn geweest indien uw vader meer tijd voor u zou hebben gehad, daar u het in dit geval niet zou zijn beginnen ‘beoefenen’ – geven voorts blijk van een danig simpel begrip van homoseksualiteit – als personen die zich niet op hun gemak zouden voelen bij vrouwen, en homo geworden zijn na homoseksuele betrekkingen te hebben en er zich in te verdiepen – dat deze enkel de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid, bevestigen.”* alsook *“Voorts dient opgemerkt dat – afgezien van het feit dat de hierboven reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen homoseksueel te zijn, bij voorbaat reeds volkomen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw, door u geopperde, homoseksuele relatie met (A.K.) – uw verklaringen betreffende deze relatie, danig vaag, niet aannemelijk en niet doorleefd bevonden worden, dat aan deze relatie geenszins geloof gehecht kan worden.”* Door enkel te stellen dat verweerder woorden als “opmerkelijk, vreemd, onwaarschijnlijk, ...” gebruikt en dus zijn vraagstelling en antwoorden gebaseerd heeft op aannames die door verzoeker niet op voorhand gekend waren en die tevens vanuit een westers vizier en een zekere “heteronormaliteit” ontstaan zodat verzoeker zich gediscrimineerd acht, zonder in concreto aan te

duiden waar verweerder te westers, te “heteronormaal” of discriminerend zou zijn, komt verzoeker niet verder dan het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

De affidavit die verzoeker bijbrengt (verzoekschrift, stukken 4 en 5), kan voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Het is immers ten eerste ongeloofwaardig dat verzoeker in Nigeria, waar blijkens de informatie in het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’) zware straffen staan op homoseksuele activiteiten en waar in het algemeen een homofob klimaat heerst, vrijwillig voor een rechtbank zou verklaren homoseksueel te zijn. De vermelding “(...) *and my wife is Gay*” (vrije vertaling: “*mijn vrouw is homoseksueel*”) ondermijnt nog meer de authenticiteit van het document. Documenten hebben overigens slechts een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen ondersteund worden, *quod non in casu*. Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen terecht dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, doch op zichzelf evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas kunnen herstellen.

Aangezien het niet aannemelijk is dat verzoeker voor een rechtbank vrijwillig zou verklaren homoseksueel te zijn, is verzoekers bewering in het kader van artikel 48/3, § 5 en 48/5 van de vreemdelingenwet dat het feit of hij al dan niet homoseksueel zou zijn, irrelevant is daar hij door zijn verklaring voor de rechtbank door de Nigeriaanse autoriteiten als homoseksueel aanzien zal worden, evenmin aannemelijk. Daarenboven dient opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat de advocaat van zijn vader stelde dat de rechtbank geen informatie doorgeeft (gehoorverslag CGVS, p. 15). Verzoekers bewering dat de Nigeriaanse autoriteiten door zijn verklaring voor de rechtbank nu op de hoogte zouden zijn van zijn homoseksualiteit, is dan ook tegenstrijdig met zijn op het CGVS afgelegde verklaring dat hij deze verklaring aflegde omdat de rechtbank geen informatie zou doorgeven en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielaas en aan de bewijswaarde van de bijgebrachte verklaring.

De bestreden beslissing schendt, gelet op hetgeen voorafgaat, artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 niet. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.5. Aangezien hoger is komen vast te staan dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers beweerd bekering van de islam naar het christendom en aan verzoekers beweerd homoseksualiteit, kan evenmin geloof gehecht worden aan de beweerd bedreigingen vanwege Boko Haram omwille van deze bekering en zijn homoseksualiteit.

2.3.6. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.7. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS